

Berniukas, kuris liko gyvas

Ponia ir ponas Dursliai, gyvenantys ketvirtame Ligustrų gatvės name, išdidžiai sakydavo, jog jie, ačiū Dievui, normalių normaliausi žmonės. Nė nesitikėkite, kad jie įsiveltų į ką nors keista ar paslaptinga, nes tokių dalykų jie paprasčiausiai nepakenčia.

Ponas Durslis direktoriavo „Graningso“ firmoje, gaminančioje gražtus. Jis buvo stambus raumeningas vyras beveik be jokio kaklo, tačiau didžiuliais ūsais. Ponia Dursli buvo plonutė šviesiaplaukė moterytė mažiausiai dukart už vyrą ilgesniu kaklu, kas labai praversdavo, mat ji baisybę laiko praleisdavo per sodo tvorą šnipinėdama kaimynus. Dursliai augino sūnų, vardu Dudlis, kuris, jų įsitikinimu, buvo nuostabiausias pasaulyje berniukas.

Dursliai turėjo viską, ko tiktai geidė, bet jie turėjo ir paslaptį ir labiausiai bijojo, kad jos kas nors neatkapstytų. Manė, jog neištvertų, jei žmonės sužinotų apie Poterius. Ponia Dursli buvo ponios Poter sesuo, bet jos nesimatė jau kelerius metus; iš teisybės, ponias Dursli apsimetė visai neturinti sesers, nes ta sesuo ir jos niekam tikęs vyras buvo visiškai Durslių priešingybė. Dursliai net sudrebėdavo pagalvoję, ką pasakytų kaimynai, jei šioje gatvėje pasirodytų Poteriai. Dursliai žinojo, kad Poteriai irgi turi mažą sūnelį, bet jo nebuvo net matę. Jie nenorėjo giminiuotis su Poteriais ir dėl to berniuko: to dar betrukė, kad Dudlis žaistų su tokiu vaiku.

Kai Dursliai pabudo pilką, apniukusį antradienio rytą, kurį prasidėjo mūsų istorija, debesimis aptrauktame danguje nebuvo nė menkiausio ženklų, kad netrukus visoje šalyje prasidės keisti ir paslaptingi dalykai.

Ponas Durslis niūniuodamas išsirinko darbui savo pilkiausią kaklaraištį, o ponია Dursli, smagiai liežuvaudama, grūdo į aukštą kėdę žviegantį Dudlį.

Nė katras nepastebėjo, kaip už lango nuplasnojo didelė rusva pelėda.

Pusę devynių ponas Durslis pasiėmė portfeli, pakštelėjo pačiai skruostan ir norėjo pabučiuoti Dudlį, bet nepavyko, nes Dudlis įniršęs dribsniais drabstė sieną.

– Išdykėlis, – sukikeno ponas Durslis, išeidamas iš namų. Įlipęs į automobilį, išvažiavo iš kiemo.

Jau ant gatvės kampo į akis krito pirmas nepaprastas dalykas – katė, pasitiesusi žemėlapi. Ponas Durslis ne iš karto susigaudė, ką mato, ir papurtęs galvą atsigrėžė dar pasižiūrėti. Ant gatvės kampo išvydo rainą katę, bet žemėlapio nebuvo. Kas jam pasivaideno? Tikriausiai šviesos blyksnių triukas. Ponas Durslis sumirksėjęs piktai įsispoksojo į katę. Katė atsakė tokiu pačiu žvilgsniu. Nuvažiuodamas gatve, ponas Durslis veidrodėlyje žiūrėjo į katę. Rainė dabar skaitė lentelę „Ligustrų g.“ – ne, tik žiūrėjo, katės juk nemoka skaityti nei gatvių pavadinimų, nei žemėlapių. Ponas Durslis nusipurtė ir išmetė katę iš galvos. Riedėdamas į miestą, galvojo tik apie didelį grąžtų užsakymą, kurio šiandien tikėjosi.

Tačiau įvažiavus į miestą, mintis apie grąžtus išgaravo. Stovėdamas rytmetinėje spūstyje, negalėjo nepastebėti, kad aplinkui pilna keistai apsirengusių praeivių. Su mantijomis. Ponas Durslis negalėjo pakęsti neįprastai apsirengusių žmonių – o jau to jaunimėlio apranga! Pamanė, jog atėjo kažkokia kvaila nauja mada. Barbendamas pirštais į vairą, nužvelgė arčiausiai stovintį tų keistuolių būrelį. Jie susijaudinę šnibždėjosi. Ponas Durslis pasipiktino pamatęs, kad pora tų žmonių visai ne jaunikliai: va, tasai tikriausiai vyresnis už jį patį, tačiau su skaisčiai žalia mantija! Koks įžūlumas! Paskui ponui Dursliui dingtelėjo, kad čia, matyt, kažkoks palkas pokštas, – tie žmonės, be abejo, kam nors renka aukas... taip, aišku. Automobilių kolona pajudėjo, ir po kelių minučių ponas Durslis, vėl užsigalvojęs apie grąžtus, įvažiavo į „Graningso“ kiemą.

Ponas Durslis savo kabinete devintame aukšte visad sėdėdavo nugara į langą. Antraip tą rytą nebūtų įstengęs susikaupti ir mąstyti vien apie grąžtus. Taigi jis nepastebėjo, kaip dienos akys už lango nardo pelėdos, nors žmonės gatvėje matė; išsižioję rodė pirštais į tuos didelius paukščius, skraidančius virš galvos. Daugelis jų net naktį nebuvo regėję pelėdos. Tačiau pono Durslio rytas buvo visiškai normalus, be jokių pelėdų. Jis aprėkė penkis darbuotojus. Turėjo kelis svarbius telefono pokalbius, paskui dar parėkavo. Buvo puikiai nusiteikęs iki pat pietų pertraukos, o tada nutarė pasivaikščioti ir konditerijoje kitoj gatvės pusėj nusipirkti bandelę.

Buvo viską pamiršęs apie žmones su mantijomis, bet prie konditerijos vėl pamatė. Praeidamas piktai perleido juos akimis. Nesuprato, kodėl, bet jam pasidarė nejauku. Šitie žmonės irgi paslaptinai kuždėjosi, bet neturėjo jokių aukoms skirtų skardinėlių. Kai pro juos grįžo sugniaužęs maišelį su didele spurga, nugirdo keletą frazių.

– Taip, taip, girdėjau, kad Poteriai...

– Taip, jų sūnelis Haris...

Ponas Durslis sustojo it nudiegtas. Baisiausiai persigando. Dar atsigręžė į šnibždėtojus, lyg norėdamas kažką sakyti, bet susilaikė.

Puolęs per kelią, nuskubėjo į savo kabinetą, metė sekretorei įsakyką netrukdyti, čiupo telefono ragelį, ėmė sukti namų numerį, bet prieš paskutinį skaitmenį apsigalvojo. Padėjo ragelį ir glostydamasis ūsus pamane... ne, gal jam galvoj negerai. Poteris – ne tokia jau reta pavardė. Neabejojo, kad pilna Poterių, turinčių sūnų, vardu Haris. Jis net nebuvo tikras, kad jo sūnėno vardas Haris. To berniuko akyse nebuvo matęs. Galbūt jis vardu Harvis. Arba Haroldas. Nėra reikalo gadinti nuotaikos poniai Dursli, ji visada taip susinervina, jei kas užsimena apie seserį. Ir ne be pagrindo – jeigu jis turėtų tokią seserį... bet vis tiek – tie apsiaustėti žmonės...

Tą dieną jam buvo daug sunkiau susikaupti ir galvoti apie grąžtus, o kai penktą valandą išėjo iš darbo, čia pat už lauko durų atsitrenkė į žmogų.

– Atsiprašau, – burbtelėjo mažučiam seneliukui, kuris vos nepargriuvo. Ponas Durslis ne iš karto suvokė, jog žmogutis vilki violetine mantija. Jis nė trupučio nesupyko, kad buvo kone pargriautas. Kur tau – išsišiepė lig ausų ir spigių balsu, kurį išgirdę praeiviai atsisuko, pasakė:

– Neatsiprašinėkit, pone, šiandien manęs niekas negali nuliūdinti. Džiaukitės, nes pagaliau nugalėtas Pats Žinote Kas! Net tokie žiobarai kaip jūs turėtų švęsti šitą džiugią džiugią dieną!

Seneliukas apkabino poną Durslį per pusiaują ir nušlepsėjo.

Ponas Durslis liko stovėti lyg suakmenėjęs. Jį apkabino visiškai nepažįstamas žmogus. Ir dar, atrodo, pavadino „žiobaru“, kad ir ką tai reikėtų. Labai nemalonu. Nuskubėjo prie automobilio ir nuvažiavo namo vildamas, kad visa tai tik įsivaizdavo, nors lig tol šito niekad nedarydavo, mat vaizduotės nepripažino.

Sukdamas į ketvirto namo keliuką, pirmiausia pamatė – ir nuo to ūpas nė kiek nepasitaisė – rainą katę, pastebėtą ryte. Dabar ji tupėjo ant sodos tvoros. Jis neabejojo, kad katė ta pati: aplink akis tie patys apvadai.

– Škac! – riktelėjo ponas Durslis.

Katė nė krust. Tik piktai žybtelėjo akimis. Argi normalios katės šitaip daro? Vydamas panašias mintis, jis atsirakino duris. Nusprendė žmonai nieko nesakyti.

Ponios Dursli diena buvo maloniai įprasta. Per vakarienę ji papasakojo apie kaimynės nesutarimus su dukra ir kaip Dudlis išmoko naują žodį („Nedarysiu!“). Ponas Durslis stengėsi elgtis kaip visada. Paguldžius Dudlį, nuėjo į svetainę ir dar spėjo išgirsti paskutinį žinių pranešimą.

„Galiausiai paukščių stebėtojai iš visų šalies rajonų praneša, kad šiandien labai keistas pelėdų elgesys. Nors paprastai jos medžioja naktį ir dienos metu nesirodo, nuo pat saulėtekio šimtai pelėdų skraidė visomis kryptimis. Žinovai nemoka paaiškinti, kodėl šie paukščiai staiga pakeitė miego įpročius.“ Televizijos diktorius santūriai šyptelėjo.

– Be galo paslaptinga. O dabar Džimas Makgafinas ir orų prognozė. Na, Džimai, ar šią naktį dar lis pelėdomis?

– Šito nežinau, Tedai, – atsakė orų pranešėjas, – tačiau šiandien keistai elgiasi ne tik pelėdos. Žiūrovai iš tokių skirtingų vietovių kaip Kentas, Jorkšyras ir Dandis skambina, jog vietoj mano žadėtųjų liučių vakar prapliupo krintančių žvaigždžių lietus! Galbūt žmonės pirma laiko degina Gajų Foksa, bet iki lapkričio penktosios, ponai, dar visa savaitė. Tačiau šiąnakt bus drėgna.

Ponas Durslis taip ir sustingo krėsle. Visoje Britanijoje žvaigždėm lyja? Dieną skraido pelėdos? Mieste pilna mantijom apsitaisiusių žmonių? Ir tas šnabždesys, tas šnabždesys apie Poterius...

Į svetainę, nešina dviem arbatos puodeliais, įėjo ponia Dursli. Nieko gera. Turės jai ką nors pasakyti. Jis nervingai kostelėjo.

– Aaa... klausyk, Petunija, šiom dienom negavai kokios žinios iš savo sesers?

Kaip jis ir manė, ponia Dursli supyko ir susijaudino. Juk šiaip jie apsimedavo, kad ji neturi sesers.

– Ne, – tarė ji. – O ką?

– Visokios keistenybės per žinias, – sumurmėjo ponas Durslis. – Pelėdos... žvaigždžių lietus... mieste visokie juokingi praeiviai...

– Na, ir kas? – atšovė ponia Dursli.

– Supranti, man atėjo į galvą... sakau, gal... gal visa tai kažkaip susiję su jos... jos šeimynėle.

Ponia Dursli papūtusi lūpas siurbtelėjo arbatos. Ponas Durslis nežinojo, ar išdrįs jai pasakyti girdėjęs Poterių pavardę. Nusprendė, kad neišdrįs. Ir kaip mokėdamas nerūpestingiau paklausė:

– Jų sūnus... turėtų būti maždaug Dudlio amžiaus, ar ne?

– Tikriausiai, – šaltai atsakė ponia Dursli.

– O kuo jis vardu? Hovardas, ką?

– Haris. Bjaurus, prasčiokiškas vardas, jei nori žinoti.

– O taip, – pritarė ponas Durslis, nukabindamas nosį. – Visiškai sutinku.

Daugiau jis apie tai nebeužsiminė, ir jie nuėjo gulti. Kol ponia Dursli buvo vonioje, ponas Durslis prisėlino prie miegamojo lango ir pasižiū-

rėjo žemyn į priekinį sodelį. Katė tebetupėjo. Ji spoksojo į gatvę tarsi ko laukdama.

Nejaugi jis išsigalvoja? Ar iš tiesų dėl viso šito galėtų būti kalti Poteriai? Jeigu taip... jei išeitų aikštėn, kad toji porelė jiems giminės... ką gi, vargu ar jis tai pakeltų.

Dursliai atsigulė. Ponia tuoj pat užmigo, bet ponas Durslis gulėjo atsimerkęs ir vėl galvoje perkratė ką matęs. Prieš užmigdamas pasiguodė mintimi, jog jei Poteriai ir kalti dėl visos tos velniavos, nėra jokios priežasties, kad atsidurtų pas Durslius. Poteriai puikiai žino, ką jis su Petunija mano apie juos ir panašius į juos. Jis neįsivaizdavo, kaip juodu su Petunija galėtų įsipainioti į šituos įvykius. Nusižiovavęs apsvirtė ant šono. Ne, jie ramiai liks nuošaly...

Kad žinotumėt, kaip jis klydo.

Kol ponas Durslis nelengvai migdėsi, katė ant tvoros nė neketino miegoti. Ji tupėjo sustingusi kaip statula, išmeigusi akis į tolimą Ligustrų gatvės kampą. Nė nekrustelėjo, kai gretimose gatvėje trinktelėjo automobilio durelės ir kai viršum jos pranėrė dvi pelėdos. Katė sujudėjo tik vidurnaktį.

Iš už kampo, kurį sekė katės akys, išlindo žmogus – pasirodė taip staugiai ir tyliai, sakytum išdygo iš po žemių. Katės uodega krustelėjo, akys prisimerkė.

Ligustrų gatvėje niekas nebuvo regėjęs šitokio žmogaus. Jis buvo aukštas, plonas ir labai senas, jei tikėtume žilais plaukais ir barzda, tokiais ilgais, kad galėjo susikišt už diržo. Jis buvo su apsiaustu iki kulnų ir violetine mantija, šluojančia žemę, o apsiavęs aukštakulniais batais su sagtimis. Po siaurais akinukais gyvai spindėjo skaisčiai mėlynos akys, nosis buvo ilgėliausia ir kuprota, tarsi mažiausiai dviejose vietose sulaužyta. Šitas žmogus buvo Albas Dumbldoras.

Albas Dumbldoras, regis, nesuvokė patekęs į gatvę, kurioje yra nepageidaujamas: nuo pat vardo ir pavardės iki batų. Jis kaip niekur nieko ėmė kažko raustis mantijoje. Tačiau, matyt, pajuto, jog jį stebi, nes ūmiai

pakėlė akis ir pažiūrėjo į katę, dėbsančią į jį iš kito gatvės galo. Kažkodėl katė jį prajuokino. Sukikenęs burbtelėjo:

– Turėjau žinoti.

Pagaliau vidinėje kišenėje rado ko ieškojęs. Sidabrinį žiebtuvėlį. Žmogus jį atidarė, spragtelėjo, ir artimiausias gatvės žibintas pokštelėdamas užgeso. Vėl spragtelėjo, ir mirkstelėjęs užtemo dar vienas žibintas. Dvylika kartų jis suspragsėjo Deliuminatoriumi, o tada visoje gatvėje liko šviesiti tik du maži taškeliai tolumoje – jį stebinčios katės akys. Jeigu dabar kas nors būtų pažvelgęs į gatvę, nieko nebūtų įžiūrėjęs, net akyloji ponია Dursli. Dumbldoras įsikišo kišenėn Deliuminatorių ir nužingsniavo ketvirto namo link, ten atsisėdo ant tvoros mūrelio šalia katės. Į ją nežiūrėjo, bet po valandėlės prabilo:

– Tik pamanykite, ir jūs čia, profesore Makgonagal.

Jisai su šypsena atsigrėžė į rainę, bet katė buvo išgaravusi. Jos vietoj sėdėjo rūstoka moteriškė kvadratiniais akiniais, lygiai tokios pat formos kaip apvadai apie katės akis. Ir ji dėvėjo mantiją, smaragdo žalumos. Juodi plaukai buvo susukti į kietą kuodą. Atrodė suirzusi.

– Iš kur žinote, kas aš?

– Miela profesore, niekad nesu matęs, kad katė tupėtų it apmirusi.

– Ir jūs būtumėt kaip apmiręs, jei būtų reikėję visą dieną prakiurksoti ant tvoros, – atkirto profesorė.

– Visą dieną? Kai galėjote švęsti? Keliaudamas čia mačiau ne vieną vakarėlį ir pasilinksminimą.

Profesorė Makgonagal piktai prunkstelėjo.

– O taip, visi švenčia, aišku, – nekantriai pasakė ji. – Atrodo, galėtų bent kiek pasisaugoti, bet kur tau – net žiobarai pastebėjo, kad kažkas darosi. Pranešė per savo žinias. – Ji galva parodė į tamsų Durslių svetainės langą. – Aš girdėjau. Pelėdų tuntai... krintančios žvaigždės... Cha, jie nėra visiškai kvaili. Aišku, kad kai ką pastebėjo. Krintančios žvaigždės Kente – dedu galvą, jog Dedalo Diglio darbas. Niekad protu nepasižymėjo.

– Negali jų kaltinti, – švelniai tarė Dumbldoras. – Vienuolika metų nelabai turėjome ko švęsti.

– Žinau, – piktai atšovė profesorė. – Tačiau tai ne priežastis pamesti galvą. Visi neįtikėtinais lengvabūdiški, vidury dienos vaikštinėja gatvėmis ir aptarinėja gandus – o net nepersirengę žiobariškais drabužiais. – Ji pašnairavo į Dumbldorą tarsi tikėdamasi, kad jis ką nors pasakys, bet jam tylint kalbėjo toliau: – Būtų gražu, jei tą pačią dieną, kai, rodos, pagaliau išnyko Pats Žinote Kas, žiobarai sužinotų apie mus visus. Turiu vilties, jog jis tikrai išnyko, Dumbldorai?

– Regis, taip, – atsakė Dumbldoras. – Turime už ką būti dėkingi. Gal norėtumėt citrininio ledinuko?

– Ko ko?

– Citrininio ledinuko. Tai toks žiobarų saldumynas, man labai patinka.

– Dėkui, ne, – šaltai padėkojo profesorė Makgonagal, lyg nusprendusi, kad dabar nedera lepintis citrininiais ledinukais. – Taigi net jeigu Pats Žinote Kas tikrai išnyko...

– Gerbiama profesore, nejaugi, būdama tokia praktiška, negalite pavadinti jo vardu? Jau tokia nesąmonė tasai „Pats Žinote Kas“. Vienuolika metų visus įkalbinėju vadinti jį tikruoju vardu – Voldemortu. – Profesorė krūptelėjo, bet Dumbldoras, atkrapštydamas du ledinukus, lyg ir nepastebėjo. – Per didelė painiava visą laiką sakyti „Pats Žinai Kas“. Nematau, dėl ko būtų galima bijoti išstart Voldemorto vardą.

– Žinau, kad nematot, – ir nepatenkinta, ir žavėdamasi tarė profesorė Makgonagal. – Tačiau jūs kitoks. Visi žino, kad esate vienintelis, kurio Pats Žinote... na, gerai – Voldemortas – bijojo.

– Perdedate, – ramiai tarė Dumbldoras. – Voldemortas turi galių, kurių aš niekad neturėsiu.

– Tik todėl, kad jūs... hm... per kilnus jomis naudotis.

– Laimė, kad tamsu. Nebuvau taip nuraudęs nuo to karto, kai madam Pomfri pagyrė mano naująsias ausines nuo šalčio.

Dėbtelėjusi į Dumbldorą, profesorė pasakė:

– Pelėdos – niekis, palyginti su pasklidusiais gandais. Ar žinote, ką visi šneka? Apie tai, kodėl jis išnyko? Kas jį pagaliau sustabdė?

Atrodo, profesorė Makgonagal ištare klausimą, kuris jai labiausiai rūpėjo, dėl kurio ji kiaurą dieną snapsojo ant šalto mūrelio, nes lig tol nei kaip katė, nei kaip moteris dar nebuvo žiūrėjusi į Dumbldorą tokiu įdėmiu žvilgsniu. Buvo aišku, kad nesvarbu, ką „visi šneka“, ji nepatikės, kol Dumbldoras nepatvirtins, jog tiesa. Tačiau Dumbldoras lukšteno dar vieną ledinuką ir nieko nesakė.

– Girdėjau kalbant, – neatlyžo ji, – kad praeitą naktį Voldemortas pasirodė Godriko Dauboje. Jis ieškojo Poterių. Šnekama, kad Lilė ir Džeimsas Poteriai... kad jie negyvi.

Dumbldoras nulenė galvą. Profesorė Makgonagal aiktelėjo.

– Lilė ir Džeimsas... Negaliu patikėti... Nenoriu tuo tikėti... Oi, Albai...

Dumbldoras paglostė jai petį.

– Žinau žinau, – liūdnai tarstelėjo.

– Dar ne viskas, – drebančiu balsu vėl prabilo profesorė. – Sakoma, jog jis mėgino nužudyt ir Poterių sūnelį Harį. Bet nepajėgė. Berniuko neįstengė nužudyti. Niekas nežino, nei kodėl, nei kaip, bet pasakoja, kad kai Voldemortui nepavyko nužudyti Hario Poterio, jo galios kažkokiu būdu dingo – šitaip jis ir išnyko.

Dumbldoras niūriai linktelėjo.

– Nejaugi... nejaugi tiesa? – sumikčiojo profesorė Makgonagal. – Po viso to, ką yra padaręs... pražudęs šitiek žmonių... negalėjo susidoroti su mažu berniuku? Tiesiog neįtikėtina... kad kūdikis būtų jį sustabdęs... tačiau, po galais, kaip Haris išliko gyvas?

– Galima tik spėlioti, – tarė Dumbldoras. – Gal niekad ir nesužinosime.

Profesorė Makgonagal išsitraukė nérinių skepetėlę ir nusišluostė akis po akiniais. Dumbldoras sušnarpštė ir, išsiėmęs iš kišenės auksinį laikrodį, pasižiūrėjo. Labai jau keistas buvo tas laikrodis. Turėjo dvylika rodyklių, bet buvo be skaitmenų, jų vietoj ratu slinko mažytės planetėlės. Dumbldorui, matyt, buvo viskas aišku, nes įsidėdamas laikrodį atgal pasakė:

– Hagridas vėluoja. Tarp kitko, jis gal ir pasakė, kad aš čia būsiu?

– Taip. Bet tikriausiai neprisipažinsite, kodėl esate kaip tik čia?

– Atėjau atiduoti Hario tetai su dėde. Daugiau jis neturi jokių giminių.

– Nejau... nejau šitiems žmonėms? – sušuko profesorė Makgonagal, pašokdama ant kojų ir rodydama į ketvirtą namą. – Dumbldorai, negalima. Aš visą dieną nenuleidau nuo jų akių. Niekur nerasite į mus nepašesnių žmonių. Be to, jie turi sūnų. Mačiau, kaip eidamas visą kelią spardė motiną rėkdamas saldainių. Kad šituos namuos gyventų Haris Poteris!

– Jam čia geriausia vieta, – tvirtai tarė Dumbldoras. – Teta ir dėdė viską jam paaiškins, kai jis paaugs. Aš jiems parašiau laišką.

– Laišką? – vangiai pakartojo profesorė, vėl atsisėdama ant tvoros. – Dumbldorai, jūs tikitės laišku visa tai paaiškinti? Šie žmonės niekad Hario nesupras! Jis taps garsenybe, legenda, nesistebėčiau, jei ši diena ateityje bus pavadinta Hario Poterio diena. Apie Harį bus rašomos knygos, visi mūsų pasaulio vaikai žinos jo vardą!

– Taip ir bus, – labai rimtai patvirtino Dumbldoras, žvelgdamas per savo akinukų viršų. – Bet kokiam vaikui apsisuktų galvelė. Išgarsėti dar net nepradėjus vaikščioti ir kalbėti! Būti garsiam tuo, ko pats net neprisimeni! Nejau nesuprantate, kad kol pasiruoš tai atlaikyti, jam bus geriau augti toliau nuo visko?

Profesorė Makgonagal norėjo atsikirsti, bet apsigalvojo ir nurijusi seilę pasakė:

– Taip... taip, aišku, jūs teisus. Bet kaip berniukas čia atkaks, Dumbldorai? – Jį įsmeigė akis į jo mantiją, lyg po ja būtų slėpęs Harį.

– Hagridas jį veža.

– Manot, išmintinga Hagridui patikėti tokios svarbos dalyką?

– Hagridui savo gyvybę patikėčiau, – atsakė Dumbldoras.

– Aš nesakau, kad jis beširdis, – nenorom tarė profesorė, – bet sutikite, jog yra nerūpestingas. Jis linkęs... čia dabar kas?

Tylą aplinkui sudrumstė negarsus burzgimas. Jis tolydžio stiprėjo. Juodu ėmė dairytis gatvėje šviesų. Burzgimas virto kriokimu, jie pakėlė akis – ir staiga iš dangaus ant asfalto nusileido didžiulis motociklas.

Taip, motociklas buvo didžiulis, bet ant jo sėdėjo tikras milžinas: beveik dukart aukštesnis už paprastą žmogų ir mažiausiai penkis kartus storesnis. Buvo neįmanomas gremėzdas ir pabaisa: kone visą veidą slėpė juodi susivėlę plaukai ir barzda, plaštakos kaip šiukšliadėžių dangčiai, o blauzdos, įspraustos į batus – kaip delfinukai. Glėbyje jis laikė į antklodę susuktą ryšulėlį.

– Hagridas, – apsidžiaugė Dumbldoras. – Pagaliau. Iš kur gavai tą motociklą?

– Pasiskolinau, profesoriau Dumbldorai, – atsargiai nulipdamas atsakė milžinas. – Sirijus Blekas paskolino. Aš jį turiu, pone.

– Jokių nesklandumų, ką?

– Ne, pone, namas buvo beveik sugriautas, bet man pavyko jį ištraukti, kol dar nesulėkė žiobarai. Skrendant virš Bristolio užmigo.

Dumbldoras su profesore Makgonagal palinko prie ryšulio. Jame kietai miegojo vaikelis. Žemiau juodutėlių plaukų sruogos kaktoje buvo matyti keista žaibo formos žymė.

– Ar tai čia?.. – sušnibždėjo profesorė.

– Taip, – atsakė Dumbldoras, – tas randas jam niekad neišnyks.

– Ar negalite ko nors padaryti, Dumbldorai?

– Net jei galėčiau, nenorėčiau. Randai kartais praverčia. Aš irgi turiu viršum kairiojo kelio – puikų Londono metro planą. Na, Hagridai, duokš jį čia, reikia pagaliau užbaigt šitą reikalą.

Dumbldoras paėmė Harį ir pasuko į Durslio namus.

– Ar galima... ar galima su juo atsisveikinti, pone? – paklausė Hagridas.

Jis palenkė savo gauruotą galvą ir pabučiavo Harį – pabučiavimas tikriausiai buvo labai dygus. Staiga Hagridas sustaugė it sužeistas šuo.

– Ššš! – sušnypštė profesorė Makgonagal. – Žiobarus prikelsi!

– At... atsiprašau, – sukūkčiojo Hagridas ir, išsitraukęs didelę žirniuotą nosinę, įsikniaubė į ją. – Neišturėsiu... Lilė ir Džeimsas negyvi... o vargšelis Haris turės gyvent su žiobarais...

– Taip, taip, labai liūdna, bet valdykis, Hagridai, antraip išsidosim, – kuždėjo profesorė Makgonagal, atsargiai glostydamą Hagridui ranką, o Dumbldoras peržengė žemutę sodo tvorą ir nuėjo prie didžiųjų durų. Švelniai paguldė Harį prie slenksčio, iš mantijos išėmė laišką, įkišo tarp Hario vystyklų ir grįžo pas anuodu. Ilgai visi trys stovėjo ir žiūrėjo į ryšulėlį; Hagridui krūpčiojo pečiai, profesorė Makgonagal įnirtingai mirksėjo, o Dumbldoro akyse, regis, išblėso visad žibėję žiburiukai.

– Ką gi, – pagaliau tarė Dumbldoras, – štai ir baigta. Nebėra čia ko būti. Galim keliauti ir linksmintis.

– Aha, – kimiai tarė Hagridas. – Parvešiu Sirijui motociklą. Labanakt, profesore Makgonagal, profesoriau Dumbldorai.

Į švarko rankovę šluostydamasis ašarotas akis, Hagridas apžergė motociklą ir paspaudė pedalą; urgzdama mašina pakilo į dangų ir išnyko naktyje.

– Tikiuosi, greit susitiksime, profesore Makgonagal, – tarė Dumbldoras, linktelėdamas jai. Profesorė atsakydama tik šniurkštelėjo.

Dumbldoras apsigrėžė ir nuėjo gatve. Ant kampo sustojo ir išsiėmė sidabrinį Deliuminatorių. Sykį spragtelėjo, ir dvylika žibintų vėl užsidegė, Ligustrų gatvė nušvito oranžine šviesa, ir joje jis pamatė, kaip kitame gatvės gale už namo užlindo raina katė. Prie ketvirto numerio durų tebegulėjo ryšulėlis.

– Sėkmės, Hari, – sumurmėjo jis. Apsisukęs ant kulno, švystelėjo mantijos skvernu ir prapuolė.

Vėjelis judino dailutes gyvatvores, tykiai ir tvarkingai išsirikiavusias po tamsiai mėlynu dangum gatvėje, kurioje, atrodo, niekaip negalėjo nutikti kas nors stebuklinga. Haris Poteris pasivertė ant šoniuko, bet nepabudo. Maža rankytė suspaudė šalimais padėtą voka, ir jis toliau miegojo nenutuokdamas, jog yra nepaprastas, nenutuokdamas, jog yra

įžymybė, nenutuokdamas, jog po kelių valandų jį prikels ponios Dursli riksmas, kai ji atidarys duris pastatyti tuščių pieno butelių, ir kad kelias savaites jį niukins ir žnaibys pusbrolis Dudlis... Negalėjo žinoti, kad jam miegant visoje šalyje slapčia susirinkę žmonių būreliai kėlė taures skelbdami tostą:

- Už Harį Poterį – berniuką, kuris liko gyvas!